

המכון לחקר עם עולם

ממדיו המטאפיזיים של מאבק ההישרדות של ישראל

למה עלינו לצפות מהעתיד?

מי בקרב עמנו אינו מתעניין בשאלה חיונית זו על עתידנו, וזאת על אף שהן אנשי התקשורת והן הפוליטיקאים ממאנים להשיב עליה. אומות העולם "מתנהלות" גרידא, כמו כן מוסדות הדת, ולא משנה אם מדובר בכנסיות או בבתי הכנסת. אולם דברי ימינו אנו מוסיפים לקבל ממדים מקראיים וזאת על אף ששתי הדתות (הנצרות והיהדות) אינן אלא שוקדות להתכנס בתוך סייגי המסורת הצרים שלהן.

אלוהים, לעומת זאת, התגלה לנו בתור "אהיה אשר אהיה" ופניו לעתיד. על כן, גם בהסתכלות על ישראל, מטרתו עם עמו אינה טיפוח "מסורת" כלשהי שבלאו הכי אינה עוד מתיישבת עם "עבודת ה'" לפי תורתו (למשל בפסח או, ביתר שאת, ביום הכיפורים) שאבדה עם חורבן הבית בשנת 70 לספירה. חסרים לשם כך קודש הקודשים בבית המקדש, הכהן הגדול וקורבן השה הזכר התמים.

מה משותף לשאלו מטרוסוס ולעם היהודי?

בספר השליחים בברית החדשה, בפרק ט', אנו למדים כי שאלו זה (תלמידו של רבן גמליאל) היה שליחם מטעם רבני הסנהדרין לרדוף אחרי "יהודים משיחיים", קרי יהודים אשר הכירו בישוע כמשיח המובטח והפכו לחסידיו. בתלמוד, "אותו האיש" עדיין מושמך כ-"יש"ו" ("ר"ל: ימח שמו וזכרו) ו"אתנן זונה". ועוד בחודש פברואר השנה השחיתו מתנחלים יהודים יוצאי יהודה ושומרון כנסיות בירושלים במילים אלה תוך ציון אמו של המשיח כזונה (ג'רוזלם פוסט, 28.2.12).

בצדק גמור נאבקים יהודים בכל רחבי העולם בתופעות האנטישמיות הגואה, אבל איש אינו מדבר על תופעות דומות של אנטי-נוצריות במדינת היהודים, בה מנודים אזרחים תמימים מהסיבה הפשוטה שהם מעזים להאמין במשיח היהודים, ישוע, המושמך והבזוי עד עצם היום הזה מפני שלא מנע את גורלם המר בגלות הנוראה. ברם, אצל מי האשמה? שמא אצל אלוהים אשר ניבא לנו גזירה כזו בספר דברים, פרק כח' 69-15, אילולא נשמע לקולו? על הברית החדשה בתור ברית-דעת "שלא כברית אשר כרתי את-אבותם ביום החזיקי בידם להוציאם מארץ מצרים וגו'" ניבא ירמיהו בספרו, בפרק לא' 31-34. ועל דמותו של המשיח כ"נבזה וחדל אישים, איש מכאובות וידוע חולי וכמסתר פנים ממנו, נבזה ולא חשבנוהו" אפשר ללמוד בספר ישעיהו הנביא, פרק נג' 6-1. ואף על פי כל האמור העניק לנו ה' את חסדו בשיבת ציון, השיבה לארץ האבות. וכאן גם טמונה הסיבה, דרך אגב, שאין מקום לשאת ולתת על ארץ זו, מפני שהאלוהים, הוא ורק הוא, "בעל-הבית" כאן.

יודעי המקרא, ואינני בהכרח מחשיב את הרבנים בין אלה, גם מכירים את נבואות זכריה אשר מתאר בפרק יב' את מלחמת כל גויי הארץ נגד ישראל. גם במקרה זה לא ימנע ה' את המזימה, על מנת שישראל תלמד כי אין לנו עזר – לא בחיל צבאי או בכוח מתוחכם – מלבד ישועתו מעשה ידי משיח ה' אשר יופיע על הר הזיתים, יתגלה כנדקר ויושיע לעמו לבסוף (זכריה ד' 6; יב' 10-14; יד' 4 וגו' והשו' יחזקאל לח' 10-4). כי אין שום דבר אשר יעקוף את רצונו של האל. והבה נזכור כי גם את שואת עמנו הוא לא מנע. אלא שאין ברצונו "לכלותנו", מפני שמטרתו היא להפוך את עמנו לעם-השליחים ואור לכל הגויים. ברם, רק "שאר ישוב" בקרב העם, זרע קודש שיוותר משעת מצוק ועת צרה (ישעיה ז' 13; עמוס ה' 3). והייתי הופך לאחד מנביאי השקר של זמננו, אילו הבטחתי עתיד וורוד. ואין זה מנחם כשהבטיח ה' לפני אלפי שנים כי הוא ישמיד את כל הגויים הבאים על ירושלים (זכריה יב' 9; יואל ד' 6-1; הושע ח' 10; ט' 6; ישעיה סו' 18; חבקוק ג' 12 וגו'; צפניה ג' 8; יחזקאל כב' 19 וגו'). או-אז, כעבור עת צרה זו, תשכיל ישראל לשוב אל משיחו ישוע אשר יופיע עתה בעוצמתו ותפארתו של אביו, אבינו שבשמים. בשלב ההוא אפילו ישראל תיאלץ להפסיק להתנגד לו. ברוב חסדו של ה' וללא כל "זכות" תמצא ישראל את הגאולה – שלא כמו למחרת מלחמת ששת הימים בשנת 1967 שאת תהילת ניצחונה רשמה ישראל לזכותה, כביכול. רק חודשיים לפני כן עליתי עם משפחתי ארצה ועוד היום מהדהדים באוזני דברי הרהב של המנהיגות הפוליטית והצבאית.

הרוע גודש את הסאה בבחינת הכתוב "מלאה הגת, השיקו היקבים". והנה כי כן, הגויים מבשילים לכדי משפט. מהר ציון נשאתי תפילה ביום 21 במאי 1967 בבקשה כי ירחם המשיח עלינו וישיב את מולדתנו המובטחת לידינו ויבטל את חלוקת בירתנו, ירושלים. והנה, שלושה שבועות מאוחר יותר נתגשמה משאלתי. הבה נשאיר את שפיטת המשפט על בני אדם או על גויים שלמים לאל. ומשום שהוא רואה בישראל את "בבת עינו", הוא יידע גם לדאוג לכך, כי איש אינו יצליח להשמיד אותנו. "מלחמות הקודש" (ג'האד) של המוסלמים ישובו על ראשיהם. גם לכך ידאג ה'. נביאי שקר בלבד ידברו שלום ואין שלום – בלא תשובה אל מושיענו ישוע (ירמיה סא' 4; יחזקאל יג' 10.16; השנית אל התסלוניקים ה' 3). כוח האיסלמיסטים (חמאס=חמס) מקורו בסטרא אחרא ואין לו שחר. מכאן שהקדוש ברוך הוא מחדש את הצעתו לעמו לחפש מפלט אצל גואלו ישוע שהציל אותי מחדרי הגז, לאחר שהוריי אף ניסו לשווא להמיתני עוד ברחם אמי בעת צרת הצורר היטלר (י"ש) בגרמניה הנאצית. בישוע בלבד נמצא "מנוחה" נכונה לנפשנו!

הנביא הושע הלין בפרק יא' 11-1: "כי נער ישראל ואהבהו ממצרים קראתי לבני: קראו להם כן הלכו מפניהם לבעלים יזכחו ולפסילים יקטרו: ואנכי תרגלתי לאפרים קחם על-זרועותיו ולא ידעו כי רפאתים: בחבלי אדם אמשכם בעבתות אהבה ואהיה להם כמרמי עול על לחיהם ואט אליו אוקיל: לא ישוב אל-ארץ מצרים ואשור הוא מלכי כי מאנו לשוב: ועמי תלואים למשובתי ואל-על יקראוהו יחד לא ירומם:..." מה לא העניק ה' לעמו, אך ישראל לא עדיף על כל גוי אחר. את מצוות "ואהבת לרעך כמוך" לא מקיימים ביום-יום בישראל. ואף החרדים מתקיימים על חשבון האוכלוסייה העובדת, עליה הם מסתכלים כאל "רשעים", בעוד שלא היו אלה החרדים שבנו את המדינה או חירפו את נפשם בהגנתה מפני אויביה. חנפים צבועים הם רובם ככולם! בוודאי ניתן להגיד זאת גם על הכנסיות ונוצרים רבים, משום שגם עם כאלה יש לי ניסיון מר. ועדיין נקראת כנסייה שלמה על שמו של שונא היהודים מרטין לותר...

כל מדיניות-הבריתות לא תקדם אותנו לשלום-אמת בר קיימא (הושע יא' 5). לא יסבול הקדוש-ברוך-הוא כל רע, אלא יידע למרקו. סירובם העיקש של הרבנים להכיר בישועת ה' במשיחו ישוע יסתבר גם בעתיד הנראה לעין כהרה אסון לישראל. ההתמודדות עם העבר חייבת להתחיל "בבית" לפני שנצביע על עמים אחרים באצבע מאשימה. כאן טמונה גם הסיבה למערכות הצבאיות הממשמששות ובאות שמטרתן ללמד את ישראל "מאין עזרי" – מ"עבד-ה'" בדמותו של ישוע המשיח. לבשורה זו אני ערב בחיי! ומי שיבטל את קריאת תוכחתי, גורלו חרוץ. אי לכך עלינו להיצמד לדברו של ישעיהו הנביא בפרק י' 20-22 בו הוא כבר דיבר על כך ש"שאר ישוב שאר יעקב אל-אל גיבור" (השווה גם ישעיה ט' 5). לקיום הדבר הזה מצפה ה' מעמו אשר עדיין מבכר "לפנות לדרכו" (ישעיה נג' 6). סמוך ובטוח אני בכך, באהבתי לעמי בציון, כיוון שאינני מבקש שיבואו עוד סבל וצרות עלינו, אך יש לקחת לתשומת-לב שמספר אויבינו גדל מיום ליום.

גם רבי שאול (לימים השליח פאולוס) רדף תחילה את חסידי ישוע היכן שפגש בהם. והוא קינא בכך לתורת ה' וחשב לעשות לו מצווה. וכאשר התכוון להתריע אף בדמשק מפני סכנת היהודים המשיחיים, נתקל פתע פתאום בנוגה זוהר משמיים אשר הפילו ארצה וקול נשמע אליו לאמור: "שאוּל, שאוּל, למה תרדפני?" ולשאלתו מי הדובר, ענה הקול: "אנכי ישוע אשר אתה רודף. קום לך העירה ויאמר לך את-אשר עליך לעשות!" האור עיוור אותו והוא לא מסוגל לראות איש וסביבתו. החזיקו בידו וכך הוליכוהו לדמשק. כך הפך שונא חסידי ישוע לכלי מבורך לגויים רבים אחרי שנודה מבית הכנסת. ברם, כך גם נחרץ גורלו של ישראל. מפני שמותו של המשיח על צלב רומי היה לאבותינו למכשול ועד עצם היום אנו מצפים למשיח פוליטי גרידא שיכונן מלכות-מעצמה לישראל וישים את אויבינו הדום לרגלינו.

אלא שהקדוש ברוך הוא התכוון ומתכוון להושיע לכל בני אדם, בלא משוא פנים, בין אם הללו יהודים או גויים. ומפעל גאולה נצחי זה נתגשם בקורבן האשם ביד המשיח ששם את נפשו לכפר הן על "פשע עמי" (יש' נג' 8) והן על "עוונות הרבים" (פסוק 11) אשר נצדקים כולם בדמו הגואל של המשיח היהודי ישוע. איש אשר ממאן לקבל זאת, מתנגד לרצונו של האל. אבותינו שילמו על כך מחיר כבד מדי ועלינו סוף-סוף להכיר בכך ולהחזיר את משיחנו הביתה לישראל. גם העת הקרובה, בה תוסיף ותיקלע ישראל למצוקות צבאיות ומדיניות, אינה אלא ביטוי הכרחי למטרת רצון האל להוביל את עמנו לתהליך חשיבה מחדש ותשובה אמיתית. אין איש או מעצמה אשר ייטלו את ההכרח הזה מכתפינו.

גם הרב שאול חשב לקנא לתורה, אך היה עליו ללמוד על בשרו כי אין הוא מסוגל להילחם בכבודו הרם ונישא של משיח ה', כדי שלא לאבד עצמו לדעת. ודין ישראל כיום הזה כדין שאול אז: כיוון ששוב קיימת סכנה קיומית לעמנו. ומי יעזור לנו כיום אלולא משיחנו אשר הקריב את נפשו בראש וראשונה בעד עוונותינו? מתי, אם כן, יעמוד המשיח ישוע בדרכם של החרדים, שלרב כלל אינם מאמינים, אלא פשוט מצאו דרך קלה לחמוק מחיי עבודה בזיעת אפיים ללחם חוקם. הם אף יעדיפו לשלוח את נשותיהם העמוסות לעבודה שבלאו הכי קורסות תחת נטל אחזקת הבית וטיפוח ילדיהם. שלא לדבר על אלימות מינית ופיזית בשורותיהם – במיוחד גם בהסתכלות על יחסים הומוסקסואליים מודחקים ומושתקים. אלא שלא ניתן לזרות חול בעיני הקדוש ברוך הוא, שיודע כל אלה היטב ואורך רוחו שוב הולך ואוזל.

חסד, ולא בזכותו, העניק ה' לשאול. ולאחר שחנניה שם עליו את ידיו, נפקחו עיניו והוא שוב ראה ונתמלא רוח קודש. "וכרגע נפלו מעל עיניו כמו קשקשים". הלוואי שיקרה כדבר הזה לכל עמנו גם כיום! כמה סבל היה יכול להיחסך ממנו וכמה מתקפות מצד אויביו בבית ומחוצה לו. ה' אינו השלה או ישלה עצמו כפי שמתברר מדברי נביאיו בכל המקרא. וישראל תישאר תלויה בחסדו בו מאסנו עד עצם היום מפני שידו מושטת לנו לתשובה בכל עת בדמותו של המשיח ישוע.

נצרות רדומה תצעד לעבר משפט ה'

כבר הגענו למצב בו גרמנים צעירים, מומרים לדת האסלאם, מחלקים ברחבות גרמניה את ספר הקוראן בחינם. ולא משנה אם אתה יהודי או נוצרי, שהרי אתה נחשב בעיניהם "קופאר" (כופר). ומי שקורא על כך בעיתון לא נותר לו אלא להניד את הראש על כך שמזהים את "אללה" עם אלוהי ישראל ואבי ישוע המשיח. זאת בהתעלם מהעובדה שתוכן הקוראן בתור ספר ההתגלות של מוחמד שונה בתכלית מתוכן המקרא. בספר הקוראן הקריאה לעונשין ומעשי אלימות עד כדי עונש מוות, בעוד שהברית החדשה אף תובעת את אהבת האויב (מתי ה' 44). והעובדה כי הכנסיות הממוסדות לא מלאו אחרי תביעה זו, עוד תהיה לה סיפא נוראה "ביום ההוא".

כבר עתה משלמת הנצרות הפושרת את מחיר אובדן העצמי, כאשר הכנסיות אינן עוד מסוגלות לעצור בעד האסלאם הקיצוני (סלפיזם) שמטרתו סילוק מבנה הדמוקרטיה הליברלית במדינות אירופה. היכן, אם כן, למתוח את הגבול לחופש הדת? הקנאים האסלאמיסטיים, על כל פנים, חיים לתפיסתם "בארצות אויב", בעוד הם נהנים ממלוא היתרונות החברתיים והמנעמים הכספיים בארצות המארחות הללו. ועם זאת, אירופה היא אזור-קרב עבורם; מטרתם היא הנהגת משטר השריעה על עונשי הסקילה וההלקאות שלה. גם בישראל המטרה היא הקמת הח'ליפת בה אין עוד משטר חוק חילוני אלא השריעה. לשם השגת מטרה זו עומד לנגד עיני קנאים אלה הג'יהאד, קרי מלחמת הקודש. וזו בראש ובראשונה נגד הארכי-אויב ישראל ולבסוף אף נגד שאר מדינות המערב. לוחמי קודש (מוג'הדין) נגד יהודים ונוצרים נחשבים לטובים כאשר הם סוללים להם במרמה והסתרה דרך אל ליבם הנאיבי של "יפי-נפש" מערביים. שהרי על פי הקוראן כל הסכם שנכרת עם כופר הינו בטל מלכתחילה. ולאלו מעשי טירוף הם מסוגלים הוכיחו קנאים אלה ב-11 בספטמבר 2001 כאשר הם ניווטו מטוסים אזרחיים מלאים לתוך מספר בניינים בעלי משמעות סמלית בארה"ב. רוח הקרב שלהם אף עולה על זו של חיילי צה"ל שמעדיפים "לעשות חיים" ולבלות, בעוד שקנאי האסלאם כביכול מחפשים את מותם כדי להפוך לשהידים. המטרופים הללו רואים בעצמם את האליטה של דתם. ומכיוון שהקנאות הסלפית מידבקת, היא כבר מזמן הפכה למעין תת-תרבות מוסלמית נפוצה. גם הבחירות האחרונות במצרים הוכיחו זאת. תחושת העליונות הזאת כנגד תרבות המערב הולכת וגוברת. המערב השבע אינו נקי מאשמה בהתפתחות זו. השימוש בסמים ואלכוהול בקרב בני הנוער מוסיפים ופוגעים בכושר ההישגיות במדינות המערב. תוך כך אף גוברת תחלואות פסיכו-סומאטיות בחברות הללו. צעירים רבים לא עומדים בעומסי הלחץ המוטל עליהם במקומות העבודה. סיסמת האסלאמיסטים, לעומת זה, הינה "אוסמה בן-לדן" בתור דמות-מופת שאת הריגתו יש לנקום. לא מדובר, אם כן, על "ענוות-לב" או "ישועה" בקוראן. בסורה 47,4 אפשר למשל לקרוא: "אם תפגשו בבוגדים קצו את ראשיהם ופרצו בהם פרץ גדול; ואת הנשארים אסרו באזיקים!" ובל נשכח את סורת א-תובה (התשיעית) על "פסוק החרב" שמכריז על מלחמה בכופרים.

הנה כי כן, כדאי לעודד בתשובה לחלוקת הקוראן בידי הסלפים ברחובות אירופה, חלוקה בחינם דומה של 15 מיליוני ספרי מקרא בערב הסעודית, באיראן או בפקיסטאן ודרום-מזרח. זו מטלה נאה למייצגי "ועידת האסלאם" הגרמנית ולכל אלה המשמיעים את מבקרי הקוראן כ"איסלאמופובים" היסטריים. אז יש עוד לצפות לסימני אהבה ושלוה או סובלנות דתית במפגשים מעין אלה? התשובה היא, מן הסתם, שלילית. ודומה המצב, לצערי, בחוגים החרדיים כאן בארץ בכל הקשור לזה.

וכך יושב לו, לדוגמה, הכומר "המומר" שנידון בשל כך למוות, נדרצ'אני, עדיין כלוא באחד מבתי-הסוהר באיראן. והמופת'י הגדול בערב הסעודית, עבד אל-עזיז אל-שייח', אף הדגיש לאחרונה את ההכרח "להרוס את כל הכנסיות באזור". אפשר ממש למדוד את ההידרדרות. חלק הנוצרים בעולם הערבי הצטמק בעשורים האחרונים של "התחייה האסלאמית" מכ-20 אחוזים לכ-5 בלבד.

אלא שבישראל מתעלמים מהתפתחויות אלה ומעדיפים להתייחס לכ-300.000 מקרב 350.000 העולים מתחומי ברית המועצות לשעבר כאל "יהודים לא כשרים", וזאת כשבד בבד נוהגים להתפאר כאן "במדינה הדמוקרטית היחידה במזרח התיכון". ואכן, תיירות נוצרית הינה בהחלט מבורכת בארץ ציון, כל עוד היא מכניסה ביד נדיבה כסף לקופה, אך אוי לו, למי שמצהיר אל מול יהודי על אמונתו במשיח ישוע היהודי! אלא שנאה דורש נאה מקיים, כאמרת חז"ל. בעיניי ישראל אינה אמינה, כל עוד ארגון כמו "יד לאחים" קיים כעמותה מוכרת ואף נתמכת בידי המדינה, כשהוא דוגל ברדיפת אזרחים

תמימים מהסיבה היחידה שהם מאמינים בדבר הברית החדשה כהמשך לדבר ה' בתנ"ך ובמשיח ישוע כגואל שבא לציון. יהודים משיחיים אלה הם, אם כן, המדד והמבחן האמיתי לדמוקרטיה הישראלית.

הצעתנו רבת-הערך וללא כל תשלום

מודעותינו שאנו מפרסמים מזה עשרות שנים משרתים את המטרה לפעול כנגד הונאה עצמית והולכת שולל. אין למכון שלנו שום אינטרס צר או אנוכי ואנו אף לא מקבלים שום מימון מצד כנסיה כלשהי. אנו מבקשים פשוט לדבוק בדבר ההתגלות כפי שבא לביטוי בתנ"ך ובברית החדשה. ואין זו אלא תעודת עניות להשכלה היהודית בארץ כשיהודי מימיו לא קרא בעיון ובעצמו את ספרי הברית החדשה המהווים חלק אינטגרלי של ארון הספרים היהודי. ברצוננו לראות את עמנו הופך לעם בוגר ובר-דעת המהרהר בהשראת דברי ה' על ייעודו ועתידו כממלכת כוהנים ועדי-ה' לכל העמים. אך כל עוד אנו מסתגרים בד' אמות של מסורת גלותית אנו נחטיא ייעוד זה להיות אור לגויים ונמשיך לדשדש בצלו.

אופורטוניזם עיוור וחסר-מצפון כמעט שלגמרי השחית את רוב רובו של העם הגרמני וטומאת רצח ההמונים ואולי לא רק, אך בעיקר רצח העם היהודי, תדבק בו לנצח כאות קין.

העיקר הוא, אם כן, חסדו של הקדוש ברוך הוא. גורלו ושליחותו של פאולוס הם דוגמה ומופת לכלל ישראל. ולכתובתם שחברינו העולים מברית המועצות לשעבר ייאמר: אנו מבקשים שלא להתיימש ולא להירתע מיהודים צדקניים. כי מי שאינו "אוהב לחברו" מוכיח מניה וביה שאינו יהודי, מפני שמדובר בחוק ומשפט המצווה בתורה (ויקרא יט' 18). אצלנו ניתן ללמוד על המשך מפת הדרכים של האלוהים כפי שזו מצוירת בדברי הנבואה במקרא. ועל כך שורה ברכת ה'.

הנה כי כן, אנו מציעים לכל המעוניינים בדבר ללא תשלום את ספר התייעוד "ייעודו ועתידו של עם ישראל", פרי עתו של מחבר שורות אלה. כמו כן, ואף זאת ללא כל התחייבות או תשלום, את ספר המקרא השלם, הכולל את הברית החדשה כמסמך רוחני ממעלה עליונה של תולדות עמנו שמחבריו היו לרוב יהודים שכתבו בראש וראשונה אל אחיהם היהודים.

בברכה

המכון לחקר עם עולם
קלאוס משה פילץ, יו"ר ומחבר
ת"ד 8503
ת"א 61084